

Udvalget har gjort det i sit Forslag, men som det ligger for fra Indenrigsministerens Haand, seer det for mig meget misligt ud. Dernæst indeholdes der i Forslaget, som det kom fra Folkethinget, at, naar Indenrigsministeren fandt, at der burde foretages andre og større Arbejder ved Havnen, end der var foreslaaet i Byraadets Overslag, saa kunde han, efter at have indhentet Byraadets nærmere Erklæring, „bestemme det videre Fornødne.“ Dette er saa ubestemt og dog saa omfattende, at der deri efter mit Begreb kunde lægges ind omtrent hvad det skulde være, og navnlig seer jeg ikke rettere, end at der kunde lægges ind, at Indenrigsministeren ved sin Resolution kunde til Havnearbejders Foretagelse paalægge ikke Havnekassen men Bykassen at udrede, hvad han ansaae for fornødent med Hensyn til Havnens Fremme. Ogsaa dette var en Tilfidsættelse af ethvert Hensyn til den kommunale Selvstændighed, som det umulig kunde gaae an at gjøre sig skyldig i, i en ny Communallov. Saaledes stod Sagen i sidste Samling. I Regjeringsens iaar forelagte Forslag var Intet optaget med Hensyn til Havneforholdene. Der var imidlertid — det vidste jeg — lagt megen Vægt paa, at der i denne Kjøbstadcommunallov fremkom nogle Bestemmelser om disse Forhold; de andre ærede Medlemmer af Udvalget, som jo nærmest ere bekendte med de mindre Kjøbstæders Forhold, lagde særdeles Vægt paa, at Forslag blev gjort af Udvalget, for at der kunde være et Grundlag for Forhandlingerne om denne Sag i Thinget. Jeg havde derfor for min Deel ingen Anledning til at modsætte mig et saadant Forslags Fremstættelse, naagtet jeg, som jeg i Udvalget udtalte, heller ikke skulde have Noget imod, om det var blevet forbigaaet med Tausshed eller i alt Fald intet Vædringsforslag stillet. Jeg troer, at det havde fremmet Sagen mere, hvis Indenrigsministeren, istedetfor at komme tilbage til disse dybt indgribende Forordninger, som nu her foreligge fra hans Haand, havde prøvet paa i Forening med Udvalget at udarbejde nærmere Bestemmelser, der gik mere i det Enkelte; men som Forslaget nu foreligger fra den ærede Indenrigsministers Side, kan jeg paa ingen Maade stemme derfor, men maa langt foretrække, at det hele Spørgsmaal ud-

sættes til særskilt legislativ Behandling. Den Hovedbetragtning, der blev fremhævet af den ærede Minister, hvorefter det saa ud, som om den afgjørende principielle Forskjel mellem Udvalgets og den ærede Ministers Opfattelse, beroede paa Spørgsmaalet om Eiendomsretten, troer jeg ikke holder Stik. Det fremstillede, som om det Væsentlige var, at efter den ærede Ministers Tanke kunde det kun være Havnens Bestyrelse, som gik over til Kommunen, hvorimod det af Udvalgets Forslag paa en særegen Maade skulde fremgaae, at det var Eiendomsretten over Havnen, der gik over. Hvor denne Eiendomsret da nu er, det omtalte den ærede Minister ikke, men da han paastod, at Alt, hvad der vedkom Havnene, var Statsanliggender, laa det nær at troe, at han vilde gjøre Havnene til Statsejendomme. Men saaledes er Forholdet ikke. Jeg frygter for, at den ærede Minister, om jeg saa maa sige, med en altfor stærk Betonning af formeentlige Principer, vil opstille et Enten—Eller, som ingen Hjemmel har hverken i Lovgivningen eller Forholdets Natur. At Havneanliggender nu ere Statsanliggender, er jo rigtignok i Forbigaaende gjort gjældende i den Kongelige Resolution, som den ærede Indenrigsminister for sigtede til, i et rigtignok ganske særligt Tilfælde, som jeg ikke nærmere skal komme ind paa, men som jeg ret godt erindrer. Men det Ord trænger til nærmere Forklaring for ikke at blive urigtigt, og dermed er i ethvert Tilfælde ikke tænkt paa nogen Statsejendom. For Tiden har Indenrigsministeren en i Principet, jeg kan gjerne sige mindstrænket Afgjørelse af alle Havnens Bestyrelse vedkommende Spørgsmaal, men derimod er det hverken sagt, at Havnen er en Statsejendom eller at Havneanliggenderne i og for sig ere Statsanliggender. Vi vide jo Alle at adskille mellem Statshavne og de andre Havne, og jeg veed ikke rettere, end at vi Alle, ogsaa den ærede Indenrigsminister, pleie at kalde disse andre Havne kommunale Havne. Det er den almindelige Benævnelse, der ogsaa svarer til det virkelige Forhold, og naar Indenrigsministeren hidtil har øvet en saa bestemt og afgjørende Indflydelse over disse Havnes Bestyrelse, saa er det ikke, fordi det er Statsager, eller fordi Sta-